

Vieną saulėtą dieną Amsiakiemyje plušėjo Miksė, Račius ir Krovėjas.

– Oho, kaip šiandien karšta! – sušuko Miksė.

– Jei saulė ir toliau taip spigins, tuoj pavirsim amsinčiais dešrainiukais, – bandė juokinti bičiulius Račius.

Šunųčiai ėmė kikenti, bet staiga nutilo ir susižvalgė: „Kas čia ūžia?“

Čiagi Riedulys su savo ekskavatoriumi!
Jis pakėlė mašinos kaušą, ir sukaitę
šunys atsidadė vėsiam šešėlyje.

– Ačiū, Rieduly! – dėkojo Račius.

– Tu tikras šuo! – kiauksėjo Krovėjas.

– Ak, tai toks niekis! – nusišypsojo Riedulys. –
Menki juokai, kada iš karščio tirpsta ledai.

Staiga sublyksėjo ekranas. Jame pasirodė Karlas Kavinis.

– Sveikučiai, šunyčiai, – pasisveikino. – Vis sukau smegeninę, koks turėtų būti mano naujasis restoranas. Ir štai pagaliau – spragt – sugalvojau! Atidarysiu spragėsių kavinę!

„Puikiai sumanyta!“ – vizgino uodegas šunyčiai.

– Šioje kavinėje rasite tokių skonių spragėsių, kokių nė nesapnavote – sūrių, aštrių ir net bananinių! Ar galėtumėt man tokią pastatyti? – paprašė Karlas Kavinis.

– Tu dar klausi! – sušuko Riedulys. – Riedulys ir jo būrys mėgsta skanius darbelius.

